

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w Brzezinach, w sprawie sygn. akt I C 200/17: 1) zasądził od M. C. na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 13 444,04 złotych, 2) zasądzone w punkcie 1 świadczenie rozłożył na 26 rat po 500 złotych oraz jedną - ostatnią ratę w kwocie 444,04 złotych, płatne do 30 dnia każdego miesiąca, począwszy od czerwca 2017 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi w razie uchybienia terminowej płatności którejkolwiek z rat, 3) zasądził od M. C. na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 5.490,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zapadłe orzeczenie zaskarżyła apelacją pozwana, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

1) prawa procesowego:

- art. 213 § 2 k.p.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez błędne zastosowanie i błędne przyjęcie, że oświadczenie złożone przez córkę pozwaną jako jej pełnomocnika stanowiło oświadczenie o uznaniu powództwa i mieściło się w granicach upoważnienia udzielonego temu pełnomocnikowi, w sytuacji, gdy pełnomocnik pozwaną nie uznał okoliczności faktycznych, na których oparte było roszczenie objęte pozwem, bowiem - jak zeznał Sądowi tenże pełnomocnik - nie miał wiedzy o zadłużeniu ani o szczegółach dotyczących zawarcia umowy kredytowej, wysokości kredytu, spłat i warunków spłat i dokonanej spłaty, a wobec tego uznanie powództwa uznać należało za nieskuteczne;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 5 k.p.c. i art. 6 k.p.c., art. 210 § 2 [1] i § 2 [2] k.p.c. art. 212 § 1 i § 2, art. 224 § 1 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 230 oraz w zw. z art. 6 k.c. i w zw. z art. 213 § 2 k.p.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego i dokonanie ustaleń faktycznych z przekroczeniem swobodnej oceny dowodów oraz uwzględnienie powództwa, mimo iż powód nie przedstawił żadnego dowodu na istnienie wierzytelności, a nawet dowodów, które powoływał w treści pozwu, a przedłożył jedynie uwierzytelnioną umowę cesji - bez załącznika, a jedynie z wydrukiem załącznika, bez dokumentów źródłowych dotyczących rzekomej wierzytelności, a nadto - jak wynika z wyjaśnień pełnomocnika pozwaną - pełnomocnik pozwaną nie miał wiedzy dotyczącej rzekomego zadłużenia pozwaną dochodzonego pozwem oraz mimo, iż w aktach sprawy brak dowodów uzasadniających roszczenie, a nadto w szczególności błędne i dowolne ustalenie, iż „pозwana zawarła z (...) Bankiem SA poprzednikiem prawnym (...) Banku (...) SA umowę pożyczki, której nie spłaciła do dnia dzisiejszego i jej zadłużenie z tego tytułu wynosi 13.444,04 zł” oraz iż „Bank zawarł z powodowym Funduszem umowę przelewu wierzytelności, na mocy której przelał wierzytelność względem M. C.”, oraz błędne ustalenie, iż „cesja nie wymagała zgody dłużnika i nie sprzeciwiała się ustawie, zastrzeżeniu umownemu ani właściwości zobowiązania”, mimo iż Sąd nie przeprowadził dowodu z dokumentu źródłowego, z którego rzekomo wynikać miała wierzytelność dochodzona pozwem, a nadto błędne przyjęcie, iż „pозwana przyznała twierdzenia pozwu”, a nadto błędne zaniechanie przez Sąd ustalenia sytuacji majątkowej i osobistej pozwaną, co miało znaczenie przy obciążaniu strony pozwaną kosztami procesu powódki;

- art. 213 § 2 k.p.c. w zw. z art. 5 k.p.c., art. 224 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 117 § 1 i § 2 k.c., art. 118 k.c. i art. 5 k.c. poprzez zasądzenie kwoty żądanej przez powoda na podstawie oświadczenia pozwaną o uznaniu powództwa, mimo iż powód nie przedstawił na okoliczność istnienia wierzytelności objętej pozwem żadnych dowodów, w tym w szczególności umowy, z której wierzytelność ta by wynikała, jej wysokości i daty wymagalności, a jedynie przedłożył ogólną umowę cesji, a również córka pozwaną jako pełnomocnik działająca w imieniu blisko dziewięćdziesięcioletniej pozwaną - jak wynika z jej wyjaśnień na rozprawie - nie miała wiedzy o dochodzonym pozwem zadłużeniu, w tym ani o jego wysokości, ani wymagalności, ani o łączącym stosunku prawnym, z którego powód wywodzi roszczenie, a nadto nie wskazała w jakim zakresie i jakie konkretnie roszczenie uznaje, a nie będąc prawnikiem nie rozumiała co oznacza sformułowanie uznaje powództwo, a brak w aktach sprawy dowodu, iż Sąd zobligowany na podstawie art. 5 k.p.c. pouczył pełnomocnika pozwaną co do charakteru i skutku czynności procesowej jaką jest uznanie powództwa, a nadto

nawet przy uwzględnieniu tylko danych wynikających z dokumentów, które przedłożył powód, uznać należało, że roszczenie jest przedawnione na dzień wniesienia pozwu, a wobec tego po pierwsze uznać należało, że uznanie to jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a nadto zmierza do obejścia przepisów prawa i jest sprzeczne z prawem;

- art.328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z naruszeniem dyrektyw wskazanych w tymże przepisie, w tym w szczególności poprzez niewskazanie dowodów na podstawie, których Sąd ustalił fakty, które uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, nadto poprzez powołanie się na fakty, co do których Sąd nie prowadził postępowania dowodowego oraz poprzez lakoniczne stwierdzenie, iż „brak danych aby było ono [uznanie powództwa] sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa” oraz, iż „cesja nie wymagała zgody dłużnika, i nie sprzeciwiała się ustawie, zastrzeżeniu umownemu ani właściwości zobowiązania”, w sytuacji gdy Sąd nie czynił ku temu żadnych ustaleń ani postępowania dowodowego, ani nie przeprowadził żadnego wywodu i rozważań w tym zakresie, a przynajmniej nie wynikają one z uzasadnienia zaskarżonego wyroku;

- art. 133 § 3 k.p.c. poprzez doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem bezpośrednio pozwanej, mimo iż miała ustanowionego pełnomocnika i wobec tego wyrok z uzasadnieniem winien być doręczony pełnomocnikowi pozwanej, a wobec tego doręczenie wyroku z uzasadnieniem pozwanej nie wywołuje skutków prawnych, i nie skutkuje rozpoczęciem biegu terminu na wniesienie apelacji;

- art. 98 § 1 k.p.c., art. 101 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. poprzez obciążenie pozwanej kosztami procesu w kwocie 5.490,00 zł, mimo iż Sąd zasądził roszczenie pozwu opierając się tylko na rzekomym uznaniu powództwa przez pozwaną, nie prowadził postępowania dowodowego, a powód roszczeń swych nie udowodnił, a nadto od okoliczności sprawy, w tym w szczególności stan majątkowy pozwanej, uzasadniał odstąpienie obciążania jej kosztami na podstawie art. 102 k.p.c.;

2) prawa materialnego:

- art. 509 § 1 k.c., przez jego błędną wykładnię i błędne zastosowanie, poprzez błędne przyjęcie, iż doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności bez badania, czy i jakie prawa przysługiwały cedentowi i czy cesja wierzytelności była skuteczna i błędne przyjęcie, bez badania przedmiotu cesji i umowy, z której wierzytelność jest wywodzona, iż „cesja nie wymagała zgody dłużnika i nie sprzeciwiała się ustawie, zastrzeżeniu umownemu ani właściwości zobowiązania”;

- art. 409 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie;

- art. 5 k.c. w zw. z art. 117 § 1 i § 2 k.c. oraz art. 118 § 1 k.c. w zw. z art. 5 k.p.c. poprzez uwzględnienie żądania pozwu, mimo iż roszczenia pozwu nie zostały udowodnione, a biorąc pod uwagę złożone z pozwem dokumenty nie ulega wątpliwości, iż roszczenia te na dzień złożenia pozwu, a nawet na dzień rzekomego wezwania do zapłaty z dnia 20.02.2017r., na które powód w pozwie się powołuje, a którego jednak nie załączył, były przedawnione, a pozwana ma blisko czterdzieści lat, jest schorowana, w tym na schorzenia miażdżycowe i przysługuje jej status konsumenta, a wobec tego roszczenia pozwu uznać należało za nadużycie prawa ze strony powoda;

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości; o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego udzielonego przez profesjonalnego pełnomocnika z urzędu w maksymalnej wysokości zgodnie z zestawieniem kosztów złożonym przez pełnomocnika z urzędu pozwanej;

Skarżący wniósł także o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka B. J. na okoliczność dotyczącą zakresu udzielonego świadkowi pełnomocnictwa, oraz wiedzy świadka o okolicznościach dotyczących zadłużenia pozwanej i wiedzy oraz świadomości świadka o skutkach składanych w dniu 30 maja 2017 roku na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Brzezinach oświadczeń oraz na okoliczność stanu zdrowia pozwanej i jej sytuacji materialnej. Na podstawie art. 381

k.p.c. podniósł, że potrzeba powołania tegoż dowodu z zeznań świadka powstała na etapie postępowania apelacyjnego w związku z tym, iż Sąd przyjął, iż świadek jako pełnomocnik pozwanej uznał powództwo i na tej podstawie uwzględnił roszczenie bez przeprowadzania postępowania dowodowego;

Pełnomocnik skarżącej cofnął w imieniu pozwanej uznanie powództwa oraz oświadczył w jej imieniu, że pozwana cofa oświadczenie jej pełnomocnika o uznaniu powództwa złożone na rozprawie w dniu 30 maja 2017r. przez jej córkę jako pełnomocnika i uchyla się od skutków tego oświadczenia jako złożonego z przekroczeniem udzielonego pełnomocnictwa jak i pod wpływem istotnego błędu, albowiem córka jako jej pełnomocnik, nie posiadała upoważnienia pozwanej do uznania powództwa a nadto pełnomocnik nie miała wiedzy o okolicznościach dotyczących zawarcia przez pozwaną umowy kredytowej z L. Bankiem, ani co do kwoty tego kredytu, warunków spłaty i tego czy zadłużenie istnieje, czy pozwana je spłaciła, a nadto pełnomocnik pozwanej nie miała świadomości, że złożone przez nią świadczanie, oznacza, że przyznaje ona, że roszczenie pozwu jest uzasadnione i Sąd na tej podstawie zasądził kwotę dochodzoną pozwem;

Skarżący podniósł ponadto zarzut przedawnienia roszczeń pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Skarżący nie ma racji wskazując, iż Sąd Rejonowy naruszył art. 233 § 1 k.p.c. w zw., z art. 5 k.p.c., art. 6 k.c., art. 200 § 2¹ i § 2² k.p.c., art. 212 § 1 i § 2 k.p.c., art. 224 § 1 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 230 k.p.c. dokonując dowolnej oceny dowodów. Zgodnie z utrwaloną wykładnią kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów grupuje się następująco: 1/ poprawność logiczna, 2/ doświadczenie życiowe, 3/ inne źródła wiedzy, 4/ prawdopodobieństwo wersji. W apelacji skarżący nie wykazał jednak, aby z uchybieniem któregokolwiek z tych kryteriów doszło do oceny dowodów. W gruncie rzeczy zarzuty skarżącego ograniczy się tutaj do wskazania innego alternatywnego stanu faktycznego mającego za podstawę własną ocenę dowodów, która jednak mija się z rzeczywistością. Taki sposób skonstruowania zarzutu naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów nie może się ostać, jako że opiera się on wyłącznie na własnym przekonaniu skarżącego o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Innymi słowy skuteczne postawienie zarzutu nie może tylko polegać na kreowaniu odmiennych ustaleń faktycznych pozostających subiektywną oceną skarżącego. Natomiast skarżący może, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, wykazywać, że sąd naruszył ustanowione w tym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów w sposób mogący mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyroki SN z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, opubl. OSNC nr 7-8/2000 poz. 139, z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, opubl. OSNC Nr 10/2000 poz. 189, z dnia 29 września 2002 r., II CKN 817/00, niepubl. oraz z dnia 2 lutego 2003 r., I CKN 160/01, nie publ.). Ponadto podnieść należy, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak SN w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, opubl. baza prawna LEX Nr 56906). W utrwalonej linii orzecniczej wielokrotnie przecież wskazywano, iż swobodna sędziowska ocena dowodów może być podważona jedynie wówczas, gdyby okazała się rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Wskazany wyżej wymogom skarżący jednak nie sprostał, albowiem ograniczył się on jedynie do polemiki

ze stanowiskiem Sądu I instancji, forsując uparcie korzystną dla siebie wersję wydarzeń. Wbrew stanowisku strony pozwanej Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej i wyczerpującej analizy materiału dowodowego i wywiedzione przez niego konkluzje były trafne. Stan faktyczny opiera się na dowodach, których ocena odpowiada wszelkim wskazaniom z art. 233 § 1 k.p.c. Wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Rejonowy przywołane i omówione. Nie można też zarzucić, by Sąd I instancji na tle przeprowadzonych dowodów budował wnioski, które z nich nie wynikają. Z kolei zarzut nie wyprowadzenia wniosków konkurencyjnych, podanych przez skarżącego, że pozwana nie była zadłużona nie mieści się w zakresie przywołanej normy. Zwłaszcza w sytuacji kiedy zostało uznane powództwo.

W konkluzji Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie nie doszło do przekroczenia granic swobodnej ceny dowodów.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 213 § 2 k.p.c. w zw. z art. 65 k.c., w zw. z art. 5 k.p.c., art. 224 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 117 § 1 i § 2 k.c., art. 118 k.c. i art. 5 k.c. Podnosząc te zarzuty skarżący wskazał, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że oświadczenie złożone przez córkę pozwanej jako jej pełnomocnika stanowiło oświadczenie o uznaniu powództwa i mieściło się w granicach upoważnienia udzielonego temu pełnomocnikowi, w sytuacji gdy pełnomocnik nie miał wiedzy o zadłużeniu. Jak również, że Sąd Rejonowy zasądził dochodzone roszczenie w kwocie dochodzonej przez powoda w oparciu o uznanie powództwa.

W ocenie Sądu Okręgowego, stanowisko Sądu Rejonowego co do tego, że powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości było jak najbardziej prawidłowe. Tym bardziej, że w postępowaniu przed Sądem Rejonowym strona pozwana nie kwestionowała stanu faktycznego, jak również wysokości dochodzonego roszczenia i uznała całe roszczenie. Pełnomocnik pozwanej wyraźnie przyznała na rozprawie w dniu 30 maja 2017 roku, że jej mama brała kredyt. Jednocześnie oświadczyła, że uznaje powództwo. A także, że wnosi o zasądzenie roszczenia i rozłożenie go na jak najniższe raty.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k. p. c sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Sąd będąc związany uznaniem powództwa, obowiązany jest jednak przy tym dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Wobec powyższego zasadnym było uwzględnienie przez Sąd Rejonowy roszczenia powoda w całości. Zwłaszcza w sytuacji kiedy w sprawie brak było danych aby uznanie powództwa było sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa. A Sąd Rejonowy był związanym uznaniem powództwa.

Nie ma racji skarżący, że pełnomocnictwo procesowe udzielone przez pozwaną jej córce B. J. nie obejmowało możliwości złożenia oświadczenia o uznaniu powództwa.

Zgodnie z art. 91 pkt. 3 k.p.c. pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do zawarcia ugody, zrzeczenia się roszczenia albo uznania powództwa, jeżeli czynności te nie zostały wyłączone w danym pełnomocnictwie.

Z treści pełnomocnictwa procesowego udzielonego przez pozwaną na piśmie jej córce, nie wynikało by pozwana wyłączyła umocowanie dla uznania powództwa (k. 28).

Chybiony jest także zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 328 § 1 k.p.c. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia pozwala bowiem stwierdzić, że Sąd Rejonowy szczegółowo wyjaśnił motywy stanowiska

przyjętego u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu, co więcej uczynił to wieloaspektowo i wyczerpująco. Pisemne uzasadnienie kwestionowanego wyroku w pełni realizuje funkcje przypisywane temu dokumentowi, który pełniąc rolę sprawozdawczą przede wszystkim pozwolić ma na zrekonstruowanie rozumowania, jakie wiodło do sformułowania wniosków przyjętych przez orzekający sąd, dla możliwości ich zweryfikowania w toku kontroli instancyjnej. Tak opisanym wymogom odpowiadają pisemne motywy orzeczenia sporządzone przez Sąd I instancji.

Sąd Rejonowy nie naruszył art. 133 § 3 k.p.c. Zgodnie z treścią tego artykułu jeżeli ustanowiono pełnomocnika procesowego lub osobę upoważnioną do odbioru pism sądowych, doręczenia należy dokonać tym osobom. Odpis wyroku zaocznego wraz z uzasadnieniem prawidłowo zatem został doręczony ustanowionemu pełnomocnikowi pozwanej z urzędu radcy prawnemu I. P. (elektroniczne potwierdzenie odbioru k. 57).

Niezasadne są zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 509 § 1 k.c. i uznanie że cesja była skuteczna, art. 409 § 1 k.c. i art. 5 k.c. w zw. z art. 117 § 1 i § 2 k.p.c. oraz art. 118 § 1 k.c. w zw. z art. 5 k.p.c. poprzez uwzględnienie powództwa. Z uwagi na to, że nie było podstaw do podważenia skuteczności uznania powództwa, brak jest potrzeby do szczegółowego odniesienia się do wymienionych zarzutów. Dodać należy, że pozwana w postępowaniu przed Sądem I instancji nie podnosiła zarzutu przedawnienia roszczenia. Jak wynika z przepisów Kodeksu cywilnego (art. 117 § 2 KC, art. 5 KC), wytoczenie powództwa o roszczenie przedawnione jest dopuszczalne i może zostać uwzględnione, jeżeli strona pozwana nie podniesie zarzutu przedawnienia albo zrzecnie się tego zarzutu bądź, gdy sąd uzna, że uwzględnienie tego zarzutu byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się także żadnych uchybień Sądu Rejonowego w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania na mocy art. 98 § 1 k.p.c. Wyrażona w tym przepisie zasada odpowiedzialności za wynik sprawy znalazła zastosowanie, z uwagi na to, że pozwana przegrała spór w całości. W sprawie nie zaistniały żadne wyjątkowe okoliczności uregulowane w następnych przepisach (m.in. art. 101 k.p.c. art. 102 k.p.c.) stanowiące podstawę do odejścia od zasady, że strona przegrywająca powinna zwrócić wygrywającej wszystkie poniesione koszty niezbędne dla osiągnięcia celu, jakim jest ostateczny wynik sporu. Istotne jest, że pozwana wiedziała o roszczeniu powoda, była przez powoda wzywany do spełnienia roszczenia, a tego roszczenia nie zaspokoila. Tym samym dała powód do wytoczenia sprawy.

Sąd Okręgowy uznał, że zawarte w apelacji cofnięcie przez pozwaną oświadczenia jej pełnomocnika o uznaniu powództwa i uchylenie się od skutków tego oświadczenia nie odniosło skutków prawnych. Nie zaistniały bowiem okoliczności na jakie powołuje się pozwana uzasadniające to cofnięcie. Po pierwsze oświadczenie o uznaniu powództwa nie zostało złożone z przekroczeniem udzielonego pełnomocnictwa (o czym było powyżej). Po drugie nie zostało złożone pod wpływem błędu, na który powołuje się skarżący, że pełnomocnik nie posiadał upoważnienia pozwanej do uznania powództwa. Skoro pełnomocnictwo z mocy prawa obejmowało możliwość uznania powództwa. Trudno przyjąć za prawdziwe twierdzenia zawarte w apelacji, że córka pozwanej będąca jej pełnomocnikiem nie miała wiedzy o zawartej przez pozwaną umowie kredytowej, jeżeli przed Sądem Rejonowym córka pozwanej wyraźnie oświadczyła, że jej mama wzięła kredyt w (...) Banku w 2009 roku. Zdaniem Sądu Okręgowego nieprawdziwe są twierdzenia zawarte w apelacji, że pełnomocnik pozwanej nie miała świadomości, że złożone przez nią oświadczenie, oznacza, że przyznaje ona, że roszczenie pozwu jest uzasadnione. Z treści złożonego przez pełnomocnika oświadczenia wynikało bowiem jednoznacznie, że uznaje powództwo a także wnosi o zasądzenie roszczenia i rozłożenie go na jak najniższe raty.

Wobec skutecznego uznania powództwa, podniesiony w apelacji zarzut przedawnienia roszczenia nie mógł zostać uwzględniony, nawet gdyby roszczenie było przedawnione. W doktrynie podnosi się, że uznanie właściwe, o ile występuje po upływie okresu przedawnienia na ogół połączone jest ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia. Wynika to z faktu, że uznanie roszczenia, bez zrzeczenia się przedawnienia, pozbawione jest sensu. Dłużnik, który zamierza zaspokoić przedawnione roszczenie zawsze może to uczynić i bez jego uznawania. Dlatego we właściwym uznaniu roszczenia, dokonany po upływie okresu przedawnienia należy na ogół dopatrywać się także dorozumianego zrzeczenia się zarzutu przedawnienia (art. 65 § 1 i 2 k.c.) (por. B. Kordasiewicz w: System prawa prywatnego, Prawo cywilne – część ogólna, Tom 2, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2002, s. 565). W ocenie Sądu Najwyższego uznanie

przedawnionego roszczenia może zawierać także zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, jeżeli z treści oświadczenia lub okoliczności, w których zostało złożone, wynika taka wola dłużnika (wyroki SN z dnia 21 listopada 2008 roku, VC CSK 164/08, LEX nr 500167, z dnia 17 października 2008 roku, I CSK 105/08, OSNC 2009, nr 11, poz. 153, z dnia 12 października 2006 roku, I CSK 119/06, LEX nr 395217, z dnia 15 października 2004 roku, II CK 68/04, LEX nr 500196, z dnia 21 lipca 2004 roku, V CK 620/03, LEX nr 137673, z dnia 5 czerwca 2002 roku, IV CKN 1013/00, LEX nr 80261).

Mając na uwadze powyższe, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.

W punkcie trzecim wyroku Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Brzezinach na rzecz radcy prawnego I. P. kwotę 2.214 zł (obejmującej podatek Vat) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, których wysokość została ustalona odpowiednio do § 16.1 pkt 1 w zw. z § 8 pkt. 5 i § 4 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r, poz. 1715).